

SLOVENSKE ODPRAVE NA ANAPURNO, ŠIŠO PANGMO IN EL CAPITAN

SEPTEMBRSKE VRHUNSKÉ ŽELJE

MARJAN RAZTRESEN

Slovenski alpinisti, ki so bili zadnja leta skoraj prepričani, da jim uspe malone vse, česar se lotijo, so se morali letošnjega septembra spet postaviti na realna tla: v tej dejavnosti in v tem športu prav vsega ni mogoče načrtovati; marsikaj je sicer mogoče doseči z znanjem, vztrajnostjo in dobro mero sreče, marsičemu se je treba odpovedati - in še srečni so lahko akterji, če iz vsega odnesejo celo kožo.

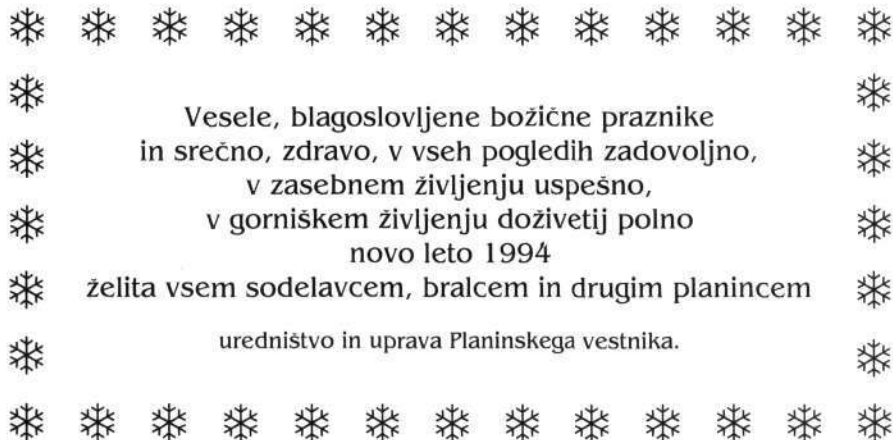
Dve veliki (čeprav ne po številu članov) in veliko obetajoči odpravi sta bili tega septembra v Himalaji in komajda opazna v Yosemiteškem narodnem parku v Kaliforniji.

DEŽEVEN ZAČETEK

Že letošnjega avgusta sta z brniškega letališča odpotovala v Nepal vrhunska slovenska alpinista **Franček Knez** in **Slavko Svetičič**, za njima pa je mnogo pozneje prišel še vodja odprave **Matjaž Pečovnik**. Prva dva sta odšla tako kmalu, da bi se med himalajskimi gorami dobro aklimatizirala in se tako čim bolje pripravila na plezanje na Anapurno I, 8091 metrov visoko goro, ki so se je slovenski alpinisti lotili že večkrat, vendar doslej vedno brez uspeha, zdaj pa sta jo Knez in Svetičič nameravala splezati prek južne stene. Če bi jima podvig uspel, bi imeli slovenski alpinisti v žepu vseh 14 osemtočkakov, kolikor jih je na našem planetu, kajti pred njunim odhodom je v tej slovenski seriji manjkala samo še Anapurna.

Plezanje sta nameravala vsekakor opraviti v alpskem slogu, se pravi v enem zamahu, čisto sama in seveda brez uporabe dodatnega kisika iz jeklenk. Vendar se je narava takoj po njenem prihodu pod gore zarotila proti njima: padla sta v močne monsunske nalive in v hudem deževju, ki je padalo celih petnajst dni noč in dan, postavljala na nadmorski višini približno 4200 metrov bazni tabor pod južno steno gore. V takem vremenu se je Franček Knez močno prehladil, poleg tega sta bila oba pod hudim psihičnim pritiskom, kar je njuno zdravstveno stanje še poslabšalo.

Pustolovščina se je začela, ko so 23. avgusta zakonca Andreja in Franček Knez ter alpinist Slavko Svetičič odpotovali iz Ljubljane v Nepal, kjer so pripravili 50 tovorov za 50 nosačev, ter se skupaj z dvema nepalskima zveznima oficirjema, z enim za odpravo in drugim za televizijsko ekipo Gore in ljudje, vodjem nepalskega moštva in dvema kuharjema odpeljali v dan vožnje oddaljen kraj Pokara. Tam so najeli 53 nosačev, v petih dneh hoje po neusmiljenem deževju 9. septembra prispeli na nadmorsko višino 4200 metrov in začeli postavljati bazni tabor. Čeprav sta imela oba alpinista namen opraviti več aklimatizacijskih vzponov, sta prvih 15 dni v glavnem porabila za postavljanje tabora, pri čemer se je še posebno gnal Knez. Korejski plezalci, ki so tedaj nameravali splezati na 7400 metrov visok sosednji vrh Kanser Kang, so zaradi nemogočih vremenskih razmer po desetih dneh obupali in odnehali, pospravili

Anapurna, edini osemtisočak, ki se še upira slovenskim alpinistom

šotore in odšli v dolino. Ko njih ni bilo več, sta slovenska alpinista hotela za aklimatizacijo in za vajo splezati na njihov vrh. Že pri prvem poskusu sta popolnoma brez težav prišla do njihovega prvega višinskega tabora na višini 5300 metrov, v drugem poskusu pa v komaj štirih urah nad 6500 metrov visoko, medtem ko so Korejci prišli komaj sto metrov višje. V hudi vročini, ki je bila ta čas čez dan na gori, sta jo oba pošteno staknila: Franček se je močno prehladil, Slavko pa je dobil vnetje ušes in je tožil o težavah z ravnotežjem.

TATVINA IN POTEM ŠE BOLEZEN

Kljub takemu zdravstvenemu stanju sta naredila načrt, da bosta z višine 5300 metrov, kjer sta nameravala urediti depó, nekakšno skladišče opreme in počivališče, izključno ponoči, ko gora zaledeni in ko z njenih pobočij ne drviyo plazovi kamenja in ledu, priplezala do višine kakšnih 7000 metrov, tam skopala snežno luknjo, v katero bosta shranila najnujnejšo opremo in hrano, se vrnila v bazni tabor, tam počivala in se potem ob kolikor toliko ugodnem vremenu mimo snežne luknje odpravila na vrh 8091 metrov visoke gore.

Ta načrt sta začela uresničevati, pa bi jima skoraj propadel zaradi enega samega človeka, o katerem do takrat sploh nista vedela, da je nekje blizu gore. Ko sta namreč nekega dne nesla nad svoj depo večino plezalne opreme, tudi višinske čevlje in cepine, ter vse skupaj

zavila v plastiko, ob naslednjem vzponu tega nista več našla, vsega pa niso mogle odnesti niti snežne mačke, niti krokarji, posebno ne zanje pretežkih cepinov. Ker sta v bližini našla par rokavic, spletenih iz nepalske volne, ki so smrdele po ovcah in jakih, ju je ta sled pripeljala v najbližje naselje, kjer sta po naključju skozi neka odprta vrata videla Slavkove višinske čevlje, zvedela, da je nekdo po vasi razprodajal njuno opremo, našla moža in zbrala opremo ter se vrnila pod svojo goro; pravzaprav jima je njuno opremo prinesel nazaj kar tat sam, potem ko sta mu najostreje zagrozila s policijo.

Bazni tabor je bil do 20. septembra, ko so prišli vodja odprave Matjaž Pečovnik, njegovo dekle Nina ter člani TV ekipe **Marjeta Keršič-Svetel, Janez Hrovat** in **Klavdij Mlekuž**, pripravljen za sprejem 15 ljudi. Naredili so načrt, da bi oba plezalca začela plezati proti vrhu 29. septembra, Frančkova žena Andreja in vodja odprave Matjaž pa bi ju čakala v depoju. Dan pred tem pa je prišlo do odločilnega prevrata, o katerem Franček Knez pripoveduje:

»Tisti večer sem se počutil tako neizmerno slabo, da sem se zavlekel v svoj šotor, na ženino prigovarjanje šel na večerjo in potem spet v svoj šotor, tam pa mi je začelo zmanjkovati zraka, vročina mi je preplavljala levo stran srca in pljuč, čutil sem neizmeren nemir in migotanje po vsem telesu, samo Andreji pa sem priznal, da me je neizmerno strah - ne vzpona na goro, ampak za življenje. Prepričan sem bil, da je z menoj konec. Andreja je ugotovila izredno počasne srčne utripe, spravili so me v šotor in mi za nekaj ur dali na obraz kisikovo masko, še ponoči pa sta šerpi odšla v najbližje naselje in poklicala vojaški helikopter, ki pa ga ni bilo še ves naslednji dan. Ta čas mi je bilo nekoliko bolje, zato sem za skrajno nujo hranil preostali kisik, kolikor smo ga še imeli, ki pa ga je ta dan nujno potreboval zvezni oficir za TV ekipo; imel je namreč težave z ravnotežjem, bruhal je in imel povečan srčni utrip. Dne 1. oktobra je helikopter odpeljal Andrejo, zveznega oficirja in mene v Katmandu, kjer me je v bolnišnici takoj pregledala zdravnica in rekla, da lahko potujem domov, v ljubljanskem Kliničnem centru pa mi je **prof. dr. Matija Horvat** po natančnem pregledu tudi dejal, da je z menoj vse v najlepšem redu.«

PLAZ V STENI

Vendar je Franček Knez trdno prepričan, da je bil ta srčni napad najresnejše opozorilo (bilo je že tretje v zadnjih letih), naj spremenim način življenja. Tako se je trdno odločil, da se bo po 20 letih vrhunskega plezanja nehal ukvarjati s tem športom in da bo le občasno plezal kakšno smer z ženo Andrejo in najboljšimi prijatelji. Tako je iz slovenskega športnega plezanja

Franček Knez: »Upoštevam namig usode in bom nehal plezati!«

odšel eden izmed največjih plezalcev našega časa.

Dva dni po Knezovem odhodu iz baznega tabora se je Slavko Svetičič odločil, da bo sam

poskusil splezati na vrh gore. Skupaj z dvema šerpama je odšel do depoja in se s kakšnih 50 kilogramov težkim nahrbtnikom lotil stene, ki je v spodnjem delu nevarno približno dva kilometra dolgo snežišče, po katerem pogosto pada kamenje in se prožijo plazovi in je to torej najnevarnejši del stene. Dne 4. oktobra je prišel do višine 6800 metrov in si tam uredil bivak, kjer pa so ga tako ogrožali plazovi in padajoče kamenje, da se je sklenil vrniti v depó.

Le dva dni pozneje si je spet premislil in se znova odločil za vzpon proti vrhu gore. Pripeljal je dokaj visoko, bivakiral in 7. oktobra nadaljeval vzpon, ko je iznad njega pridrvel snežni plaz, pomešan s kamenjem, ga zajel, potegnil s seboj, nosil kakšnega pol kilometra po pobočju in ga odložil le kakšen meter pred krajno počjo pod steno.

Ob osmih zjutraj, ko se mu je to pripetilo, je v nahrbtniku nekako našel oddajno postajo in v tabor sporočil, kaj se mu je zgodilo, da se ne more premakniti in da občasno izgublja zavest. Matjaž Pečovnik, Klavdij Mlekuž, znani gorski reševalci iz Mojstrane, in TV snemalci Janez Hrovat so skupaj z dvema šerpama odšli na goro, ga pozno popoldne transportirali do depoja in naslednji dan v osem ur trajajoči pustolovščini do baznega tabora, od koder ga

namesto komentarja

PRELOMNO LETO

Slovenski planinski organizaciji se obeta vsestransko prelomno in odločilno leto 1994: marsikaj tistega, kar je ostalo od prejšnjega obdobja in se je pokazalo kot neprimerno za sedanjí čas, bo treba postaviti na sodobne temelje, marsikateri planinski predpis bo treba po sili razmer spremeniti, marsikateri miselni simbol zamenjati s primernejšim.

Predsedstvo slovenske krovne planinske organizacije zaseda vsak teden, komisije PZS se sestajajo pogosteje, kot so se doslej, meddruštveni odbori kujejo načrte za skupne nastope, upravni odbor Planinske zveze Slovenije malone vsak mesec razglablja o najpomembnejših vprašanjih, ki naj jih razreši slovensko planinsko vodstvo.

Ko se zdi, da vsa ta dejavnost krepi slovensko planinsko organiziranost, se na drugih straneh kaže, da bo treba ogromno strpnosti, če naj ta stoletna organizacija prijateljsko ostane skupaj. V kar preveč komisijah je že precej časa čutili napetosti in nespora-

zume, ki kažejo, da je marsikateri šiv držala skupaj bodisi močna planinska avtoriteta, bodisi takšna organiziranost, ki ni dopustila preveč različnih mišljenj. Najprej so se ti nesporazumi pokazali pri alpinistih - odpravljajih, potem pri »pravih« alpinistih - vendar šele letos, pravzaprav šele zadnje mesece, čeprav se je zdaj pokazalo, da tlijo že več let. Nezadovoljni so športni plezalci, v takšni organiziranosti, kakršna je zdaj, ne vidijo pravega smisla niti številni »klasični« planinci, ki so postavljali planinske kočice in nadelovali planinske poti, zdaj pa naj bi njihovo delo pospravil nekdo drug, ker bi mu to celo nalagal državni zakon (o posebnem lastninjenju v Triglavskem narodnem parku, na primer), popotniki po dolgih evropskih pešpoteh se komajda še počutijo člani osrednje slovenske planinske organizacije, nekateri planinski gospodarstveniki se počutijo nelagodno, ko morajo neprestano poslušati očitke, da s svojimi posegi preobremenjujejo gorski svet in s tem prispevajo k njegovemu onesnaževanju.

Veliko strpnosti in preudarnosti bodo potrebovali vsi tisti, ki bodo do skupščine PZS v začetku leta 1994 pripravljali nova izhodišča za delo slovenske planinske organizacije v začetku drugega stoletja njenega delovanja.

Marjan Raztresen

Četverica slovenskih alpinističnih smučarjev po vrnitvi z odprave »Ski 8000« na Šišo Pangmo

je 9. oktobra skupaj z vodjo odprave helikopter odpeljal v Katmandu, od tam pa se je vrnil v Ljubljano in takoj odšel na preglede v bolnišnico.

REKORD ALPINISTIČNIH SMUČARJEV

Cilj druge odprave, ki je bila tudi ta čas v Himalaji, odprave »Shisha Pangma '93 - Ski 8000«, je bil priplezati na vrh te 8046 metrov visoke himalajske gore, ki je edina od vseh osemtisočakov popolnoma v Tibetu, se pravi na Kitajskem, in smučati z njenega vrha. Poleg tega so alpinisti pred odhodom načrtovali, da bi zdravnik opravil solo prvenstveni vzpon v severni steni, smučati pa so želeli tudi po eni od smeri v severni steni.

Na odpravo so 13. septembra namesto sedmih odšli le štirje alpinistični smučarji, in sicer 36-letni vodja **Matej Kranjc** (AO Kranj), 33-letni zdravnik **dr. Iztok Tomazin** (AO Tržič), 23-letni **Andrej Karničar** (AO Jezersko) in 23-letni **Urban Golob** (AO Ljubljana Matica). Odprava je bila denarno tako na psu, da je iz Katmanduja vzela na pot samo kuharja, ker je vsak nepalski pomočnik stal 1500 ameriških dolarjev, in so bili fantje torej pri prenosih materiala na goro odvisni samo od sebe, poleg tega pa so morali člani sami prispevati večino osebne in plezalne opreme.

Na tibetanski strani Himalaje so se naši srečali s šestimi odpravami, ki so bile v baznem taboru pod Čo Ojem in Šišo Pangmo že pred njimi, s Španci, Američani, Katalonci, Korejci, Italijani in Bolgari. Prav v dneh prihoda štirih Slovencev so pravo dramo na gori doživljali Korejci. Vrh so s tremi višinskimi tabori in enim bivakom dosegli trije, med sestopom so ponovno bivakirali,

naslednji dan pa se je smrtno ponesrečil en član, medtem ko je vodju ekipe uspelo sestopiti do baze, kjer mu je zmrznjene prste vzel v oskrbo dr. Tomazin. Tretji član zmagovalne skupine se je s hudimi zmrzlinami in vmesnim padcem v ledeniško razpoko še dva dni in pol izčrpan prebijal do baze.

Naša četverica je nekaj dni po prihodu v bazni tabor, ko so padavine prenehale, vendar je postalo hladneje in bolj vetrovno, postavila na začetku ledenika šotor za depò in prvi višinski tabor na višini 6300 metrov ter pod severno steno dosegla najvišjo točko 6900 metrov. Že deset dni po prihodu v bazo je vodja odprave **Matej Kranjc** po prespani noči v drugem višinskem taboru na višini 6900 metrov 10. oktobra dosegel Centralni vrh Šišo Pangme (8012 metrov), zdravnik **Iztok Tomazin**, ki je iz baze zaradi lažjih zdravstvenih težav odšel z enodnevno zamudo, pa je prišel na vrh 11. oktobra. Zaradi orkanskega vetra, ki ju je dobesedno prestavljal po grebenu, zaradi nevarnosti plazov in ledeniških razpok je bil **Kranjc** prisiljen pustiti smuči na višini 7400 metrov, **Tomazin** pa 150 metrov višje. S teh višin sta pri povratku tudi smučala, to pa je nov slovenski višinski smučarski rekord. - Dne 10. oktobra sta skupaj s **Kranjcem** višino 7550 metrov dosegla tudi **Urban Golob** in **Andrej Karničar**, vendar sta se tam zaradi zmrzlin obrnila, **Karničar** pa se je tega dne smučal z višine 7400 metrov.

Brž ko so se naši fantje vrnili z vrha, je kitajski zvezni oficir vztrajal, da morajo čimprej zapustiti bazni tabor, čeprav je bilo dogovorjeno, da lahko ostanejo v bazi še 30 dni. Toda bili so zadnja odprava v tem delu Tibeta, Kitajcu ni bilo do tega, da bi še dolgo ostal pod goro in poklical je gonjače z jaki, ki so prišli prvič že 10. in drugič 12. oktobra. Tako so morali vsi skupaj 14. oktobra oditi iz baznega tabora in niso ure-

Visoko zasnežena pobočja Šiše Pangme

sničili svojih drugih ciljev, ki pa jih zaradi snežnih razmer in hudega vetra verjetno tudi sicer ne bi.

Kljub vsemu sta dva člana odprave stala na osemtisočaku (Tomazin že na svojem tretjem) in dosegla slovenski smučarski višinski rekord. Odprava se je 25. oktobra vrnila na brniško letališče.

PREKINJEN PRVI POSKUS V NAVPIČNICI

V popolnoma drugačnih razmerah sta čisto na drugem koncu sveta konec septembra plezala **Silvo Karo** iz Domžal, sicer varovanec Zavarovalnice Triglav, in **Marko Prezelj** iz Kamnika. Konec septembra sta prišla v Yosemiteško dolino v vroči Kaliforniji, pravzaprav pod znameniti El Capitan, kjer so Američani potegnili vrsto najtežavnejših smeri v tehničnem plezanju, ki jih niso mogli samostojno Evropejci ali Japonci niti ponoviti, kaj šele, da bi splezali kakšno novo približno tako težavno smer.

Pa sta konec septembra prišla tja Karo in Prezelj, natančno prelistala knjižico z opisi in skicami vseh do tedaj preplezanih smeri v jugovzhodni steni te gore, se odločila za najtežjo med njimi, se pri domačih plezalcih pozanimala, koliko časa bi potrebovala za plezanje, zvedela, da so bili dotlej najhitrejši v steni deset dni, nakupila in si sposodila nekaj opreme, si v balon nalila 35 litrov vode in se 24. septembra odpravila v smer, imenovano Wyoming Sheep Ranch, 900 metrov navpičnega in ponekod še malo previsnega granita. S seboj sta poleg težke posode z vodo vzela dve transportni vreči, polni vsakršne opreme in nekaj malega hrane, pa dve viseči postelji, ki sta ju ob večerih pritrdila na kline in visé nad prepadom prespala noč.

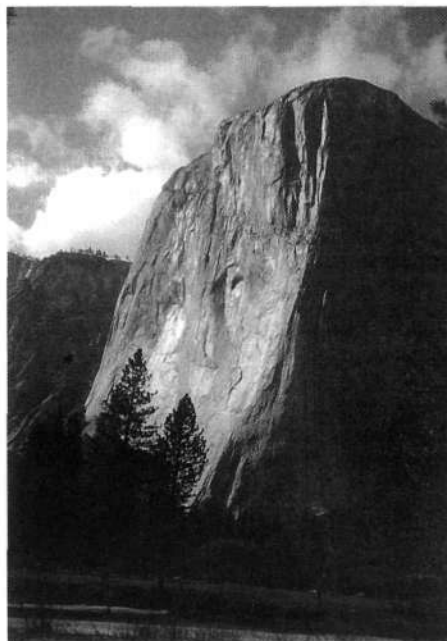
Kondicijsko in tehnično dobro navita plezalca sta se optimistično zagnala v navpičnico - in morala že naslednje popoldne odnehati. Zlomilo se jima je nekakšno kladivce in dleto, s kakršnim tam plezalci spraskajo iz drobnih poklin, dolgih kakšen centimeter, širokih nekaj milimetrov in globokih manj kot centimeter, bakrene zatiče, »glavice«, ki so jih v razpokah pustili prejšnji alpinisti, da bi lahko vanje v skoraj popolnoma gladki in navpični granitni steni zabila bakrene glavice, ki se v razpokah razlezejo in zdržijo plezalca na vrvici, ki je vpeta v takšno glavico; na to vrstico plezalci pritrdijo plezalno lestev in se po njej povzpnejo do naslednje razpokice, kjer se postopek ponovi, spodnjo vrstico, ki gleda iz bakrene glavice, pa preprosto odrežejo in baker pustijo v razpoki. Napredovanje je sistemu primerno počasno: kakšen dan prideta plezalca le dve dolžini vrvi, se pravi kakšnih sto metrov višje ali dalje.

Karo in Prezelj sta se drugi dan plezanja po vrvi spustila v vznožje stene, našla nadomestno pripravo, ki se jima je zlomila, 28. septembra po svoji vrvi splezala do najvišje točke, ki sta jo dosegla v tej steni in smeri, in od tam nadaljevala plezanje.

REKORDNA HITROST SLOVENSKE NAVEZE

Dva dni pozneje sta bila v steni priča tragedije. Zjutraj ju je v visečih posteljah zbudilo nenavadno bučanje, kot bi se od gore odvalil ogromen kamen in hušknil mimo v globino. Bili

Znamenita stena El Capitana v Yosemiteški dolini v Kaliforniji

pa so jadralni padalci, ki kljub najstrožji prepovedi in visokim denarnim kaznim celo do 10.000 dolarjev v najzgodnejših jutranjih urah, ko čuvaji parka še spijo, skačejo z vrha gore. Oblasti v parku že vedo, zakaj so prepovedale skakanje s padali: preveč padalcev se je že ubilo, ko so jih vetrovi potisnili ob steno in se padalo ni odprlo.

Prav to se je zgodilo tudi tisto zgodnje jutro: trije padalci so padli mimo slovenskih plezalcev in so se jim padala tik pod njima odprla, četrtemu pa ne: že visoko nad plezalcema ga je vrglo ob steno, ni ga hotelo odlepiti od nje, kresalo se je, ko je železje tolko ob granit, potem pa je topo udarilo v vznožje. Trije padalci, ki so srečno pristali, so kolikor je bilo le mogoče hitro pospravili padala in zbežali, svojega nesrečnega kolego, ki je bila kolegica, kot se je izkazalo pozneje, pa so pustili tam, dokler niso prišli rangerji, policaji in reševalci in truplo odpeljali v mrtvašnico.

Silva in Marka je ta dogodek sicer hudo pretresel, vendar ju ni spravil s tira: do vrha sta imela še dolgo in naporno pot - v smeri, ki sta jo leta

1984 prva splezala Američana (oni so nasploh kot prvi splezali vse najtežavnejše smeri v tej steni El Capitana in se po pravici smatrajo za najboljše plezalce tehničnega plezanja) **Rob Slater** in **John Barbelle**, za njima še tri naveze, v katerih je bil vedno vsaj en Američan, prva samostojna tuja naveza pa sta bila Karo in Prezelj. Šest dni in pol sta potrebovala, da sta splezala tistih 900 višinskih metrov od vznožja do vrha, kar je doslej rekorden čas za to smer. Na vrh stene sta priplezala 2. oktobra pozno ponoči; morda bi celo še en dan ostala v steni, pa jima je zmanjkalo vode in sta morala karse-da pohiteti.

Potem sta šla plezat še v nekatera druga športna plezališča v ZDA: če človek pleza samo doma, se ne more primerjati s tekmeči iz širnega sveta. Na »modernih« in mednarodno priznanih in občudovanih smereh je treba pokazati svoje sposobnosti, če hočeš kaj veljati.

Plezanje Silva Kara in Marka Prezlja bo vsekakor šlo v zgodovino tehničnega plezanja in plezanja v El Capitanu.

SPOMIN OB IZTEKAJOČI SE STOLETNICI SPD

POMEMBNI IN MANJ POMEMBNI

TOMAŽ BANOVEC

Kadar krenem v Grintovce, se po povratku običajno ustavim na mekinjskem pokopališču. Lep prostor za zadnje počivališče gornikov in ljubiteljev gora! Nisem pričakoval, da se bom tu posvolil, po planinsko in v imenu mnogih gornikov, od nekaterih najboljših planinskih prijateljev, še manj pa, da bo to pokopališče tako prekmalu zadnji dom dveh ljudi - očeta in sina, **Vlada in Danila Goloba**.

Ob 100-letnici organiziranega planinstva smo se spomnili različnih dogodkov, pomembnih, a tudi manj pomembnih, obnovili smo spomin na nekatere tudi tragične dogodke, manj pa je znano (razen Kamničanom in okolici) lepo in polno, predvsem pa delovno življenje Vlada Goloba in njegovega sina. Vlada, graditelj planinskih postojank, in Danila, njegovega pomočnika, alpinista in tudi pesnika, ki sta oba pokopana na Mekinjah. Tudi kraj njune nesreče je skupen - čudovita dolina Kamniške Bistrice. Oba sta umrla sama, s svojim planinskim poslanstvom.

Kamničani so ob svoji stoletnici izdali obsežno publikacijo o delu pod gorami. Veliko so napisali, tudi o družini Golob. Vemo, kako je težko pisati o tem in kako lahko smo pri tem osebni. Ljudje smo različni in različno si gradimo in sprejemamo lastne predstave o svojem okolju,

dogodkih v njem, o posameznikih in skupinah, o zaslugah in drugih zadevah.

Moj spomin na oba Goloba ob 100-letnici in dnevu mrtvih seže globoko. Oba sem poznal, posebno dobro pa Vlada. Spomin nanj je čudovit.

Povod za ta zapis je redka tragična planinska usoda v eni družini, v eni dejavnosti, na enem kraju, tako redka, da bi to lahko popolnoma razumeli in doumeli.

Pred seboj imam zajetno zbirko dokumentov o Vladovem delu in nekaj tega zadeva tudi njegovega sina Danila. Iz te zajetne zbirke njegove žene sem prebral nekaj dejstev in jih primerjal z opisanimi v Kamniškem zborniku. Kako malo lahko napišeš in objaviš o človeku, ki je toliko dal planinstvu!

Ob otvoritvi nove kočice na Kamniškem sedlu so seštevali Vladove prostovoljne ure, vložene v postojanko: bilo jih je okrog 2000 samo na tej koči. Prerezal je trak, saj je bilo jasno, kakšne so bile zasluge njega kot predsednika gradbenega odbora. Ali vemo, ko sedemo zvečer v kako planinsko postojanko, koliko ur in žuljev je v njej in koliko osebnega odrekanja je bilo vgrajenega vanjo? Vlado ima svoj kotic v veliki, novi jedilnici prenovljene kočice na Kokrskem sedlu.

Prevoženi kilometri, opravljene ure, težko fizično delo, ki si ga je nalagal za planinstvo, vse to